

Înainte cuvântare

ANTIHRISTICA

**Semnul venirii lui Antihrist
și sfârșitul lumii**
**din Dumnezeieștile Scripturi
și din scrierile Sfinților Părinți**

Apare cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă
Alexandria

noi, fraților, intrând în biserică, să stăm cu frică
și cu evlavie, așteptând de la Dumnezeu mare
milă, în veacul de acum și în cel ce va să fie.
Dumnezeului nostru slavă în veci, amin!

Cuvânt

al Sfântului Ioan Gură de Aur

Pentru ca să călăm în biserică în Dumnezeu
cu frică și evlavie, așteptând de la Dumnezeu
mare milă în veacul de acum și în cel ce va să fie.

Mulți, adică din certă de socoteală, înțelegând
cu mâine pe țefele lor își fac cruce, și în deșert
se ostenește de vreme ce nu închipuiesc drept
în cruce pe țefele lor și de socotesc că
se bucură. Iar dacă cineva își face cruce drept
punând mâna sa pe cruce și la păntec, în urmă
rău drept iar pe urmă în cel stâng stăruie înge-
ră văzând se veselesc de adăvărata închipuire a
crucii, cea de pe țefele noastre. Și îngeri Dom-
nului stăruie pe cei ce intră în biserică Dom-
nului cu frică și cu credință și în biserică stau cu
frică și cu umilință și fac închinăciune spre dă-
rui lui Dumnezeu, iar dacă ar intra fără frică și
fără evlavie, apoi unul ca acela, ieșind din bis-
erică, dobândește mai mare păcat. Drept aceea, și

Cuprins

Înainte cuvântare.....	5
Despre sfârșitul lumii.....	7
Semnele premergătoare venirii lui Antihrist..	47
Semnele ce însoțesc venirea lui Antihrist ...	65
Semnele ce urmează venirii lui Antihrist ...	111
Despre înfricoșata Judecată	131
Sfârșitul cărții.....	137
Din cartea mântuirii păcătoșilor	150
Cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur.....	155

găsit-o, fiind tradusă de un evlavios creștin necunoscut, fără însă a adăuga sau schimba câtuși de puțin înțelesul tâlcuirilor.

Ieromonahul Paisie Lambru

Despre sfârșitul lumii

Acugeta cineva despre sfârșitul lumii poate avea și folos, și pagubă – aceasta în raport cu starea sa intelectuală –, precum și sabia se întrebuințează spre apărare de dușmani sau spre vătămarea aproapelui. Că de începe cineva a cugeta la sfârșitul lumii, îndată ajunge la sfârșitul vieții sale și la înfricoșata Judecată ce va să fie; pe urmă, socotește cu mintea sa munca cea veșnică celor răi și răsplătirea osteneților celor buni. Un cuget al unui sfârșit ca acesta este cu adevărat de mare folos omului. Așa a cugetat sfârșitul procul și împăratul David, zicând: „Gândit-am la zilele cele de demult și de anii cei veșnici mi-am adus aminte și cugetam; noaptea în inima mea gândeam și se frământa duhul meu zicând: Oare în veci mă va lepăda Domnul și nu va mai binevoi în mine? Oare până în sfârșit mă va lipsi de mila Lui, din neam în neam? Oare va uita să Se milostivească Dumnezeu? Sau va închide în mâinile Lui îndurările Sale?” (Ps. 76, 5-9)

Așa cugeta despre sfârșit și Isus Sirah, prin gura căruia Duhul Sfânt ne poruncește: „În tot ce faci, adu-ți aminte de sfârșitul tău, și nu vei păcătui niciodată” (Sir. 7, 38).

Iar de cugetă cineva despre sfârșitul tainei celei neștiute și din veac ascunse și cearcă cu iscodire cele ce vor să fie la sfârșit, ispitind cu mintea sa cea deșartă și neavând cheia înțelegerii, îi va fi cu neputință a deschide și a intra în cortul tainelor celor ascunse, căci nimănui nu se cade a intra slobod, fără numai Unuia, „Arhiereul bunătaților ce vor să fie” (Evr. 8, 6).

A cugeta cineva despre sfârșitul lumii, cu totul nefolositor omului, pot zice cu adevărat că păcat este; că precum cartea împărătească, adică scrisoarea cu pecetea împărătească pecetluită, de ar fi îndrăznit cineva să rupă pecețile ei, neavând voie să facă aceasta, într-adevăr ar fi greșit, și acea îndrăznire nu i-ar fi fost fără primejdie. Așa și aici se cade a înțelege că Taina Domnului cea ascunsă este cartea Împăratului ceresc, cu șapte peceți pecetluită, despre care Sfântul Ioan Teologul zice așa la Apocalipsă: „Am văzut apoi în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: «Cine este vrednic să deschidă cartea și să dezlege pecețile ei?»» Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: «Nu plânge! Iată, a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.» (Apoc. 5, 1-5)

Despre această carte din Apocalipsă talmăcește Sfântul Andrei al Cezareii, zicând într-acest chip: „Cartea aceea întru totul înțeleaptă, mintea lui Dumnezeu înțelegem a fi, în care, după înțelegerea lui David prorocul, toți oamenii sunt scriși.

Așijderea și adâncul judecăților lui Dumnezeu ale acestei cărți, cele dinlăuntru (pentru Duhul cel tănuit într-înșea), nu sunt lesne cuprinzătoare, ci sunt necuprinse cu mintea. Iar cele din afară, pentru Scriptură, lesne se pot cuprinde. Iar cele șapte peceți sau întărirea cea adevărată a cărții și de nimeni știută zic că arată adâncurile Duhului lui Dumnezeu sau a minții ce le cercetează pe ele, pe care nici o fire din cele făcute nu poate să le dezlege; iar prin carte se înțelege și prorocia despre care Însuși Hristos în Evanghelie zice că s-a împlinit; iar cele ce au rămas în zilele de apoi se vor împlini. Iar ceea ce zice, că nimeni n-a putut să deschidă cartea, înseamnă că nici îngerii, nici oamenii cei ce sunt în trup, nici sfinții cei ce au ieșit din trup n-au dobândit deplina știință a judecăților lui Dumnezeu, ci numai Mielușelul lui Dumnezeu, Care a dezle-

gat pecetea celor prorocite de Sineși de demult, prin venirea Sa. Această carte plină de tainele lui Dumnezeu cele necuprinse văzând-o Sfântul Ioan în Ostrovul Patmos, a plâns nemângâiat, căci nu s-a aflat nimeni vrednic să deschidă cartea ca să o citească și să o vadă pe ea.

Ci de ar fi trăit până întru aceste vremi și întru această lume Sfântul Ioan, socotesc că mai multe lacrimi decât acelea ar fi vărsat, văzând acea carte dumnezeiască cu șapte peceti pecetluită, de singur Mielul cel ceresc deschisă atunci, iar acum de niște țapi necuvântători desfăcută. Îndrăznire înfricoșată cu adevărat și plină de mirare!“

Sfântul Ioan zice: „Nimeni nu putea să deschidă cartea aceea“. Sfântul Andrei tâlcuiește: „Nici îngerii, nici oamenii cei ce sunt în trup, nici Sfinții cei ce au ieșit din trup n-au dobândit deplina știință a judecății lui Dumnezeu“. Iar acum se află unii fiind în trup, nu știu cum să le zic, care, cu îndrăzneală potrivnică lui Dumnezeu și iscoditoare, desfac și împart acea carte de taină cu șapte peceti; căci cele dinlăuntru scrise, pentru duhul cel tănuit într-însa, nu sunt lesne de înțeles, ci sunt necuprinse cu mintea, precum zice Sfântul Andrei.

Aceștia ajung și hotărâsc cu gândurile lor cele deșarte și cu mintea lor cea răzvrătită, cum zice Sfântul Andrei, că cele șapte peceti, întărirea cea adevărată a cărții și neștiută de nimeni, arată întrebarea minții omenești despre adâncul gându-

lui lui Dumnezeu, pe care nici o fire din cele zidite nu poate să îl dezlege.

Iar aceștia mai presus de firea cea zidită, ca alt Lucifer, mai presus de cer zboară și îndrăznesc a ispiți adâncul cel neajuns al Duhului lui Dumnezeu, și cu cârma minții lor celei deșarte vrând să măsoare adâncul tainelor celor prorocite la Apocalipsă, revarsă multe feluri de batjocuri pentru venirea cea adevărată a lui Antihrist; gândindu-se, învață cum că a venit în lume, și numele lui și numele fiarei, care este 666, cu litere slavonești în multe feluri îl descriu, și cu numărul anilor, și cu cuvintele numelui lui Luchin și cu săptămânile lui Daniel prorocul, și astfel părerea lor cea mincinoasă o întăresc.

Biserica noastră cea sfântă, pe piatra mărturisirii ortodoxe, cu mărturia întărită de Hristos și până acum nemișcată stând, ei spun că este biruită de porțile iadului, și Cetatea cea împărătească o numesc Babilon, și pe locuitorii cei ce locuiesc într-însa babilonieni, slugile lui Antihrist, fiii pierzării; și cu alte nenumărate muștrări ne ocărăsc pe noi și ne batjocoresc, zicând că nu suntem noi din fiii cei născuți de la maica noastră, Sfânta Biserică. Și de ne-ar fi ocărăț vrăjmașii noștri potrivnici, am fi răbdat; ci iată ce ne fac nouă vrăjmașii noștri casnici, care până de curând erau cu noi întocmai la suflet, cunoscuții noștri, care împreună cu noi s-au îndulcit de mâncarea cea nepieritoare și umblau cu un gând în

Casa lui Dumnezeu. Pentru unii vicleni ca aceștia prorocul David zice: „Să vină moartea peste ei și să se pogoare la iad de vii, că vicleșug este în locașurile lor și în mijlocul lor“. Ci Sfânta Biserică, ca o maică iubitoare de fii, întoarcerea și pocăința lor cu dragoste o așteaptă. Precum găina își adună puii sub aripile sale, așa și Sfânta Biserică, maica noastră, cu suflet duios așteaptă pe cei ce se întorc și cu mâinile întinse, gata să-ia în sânul său cel de maică. O, Maică preaiubită! Maică rănită la inimă cumplit (Sfântă Biserică)! Rahela plângea pe fiii săi cu multă jale și nu voia să se mângâie. Au nu tu ai zămislit și ai purtat în pântecul tău din sămânța Cuvântului lui Dumnezeu? Au nu tu din apă și din Duh, cu baia prefacerii, ne-ai născut pe noi și ne-ai hrănit din sânurile dulci ale legii celei vechi și ale celei noi, care izvorăsc laptele dumnezeieștilor învățături și al dogmelor celor credincioase? După aceea, ajunși la vârsta de bărbat desăvârșit, încă ne-ai hrănit cu hrana vârtoasă a Sfântului Trup și Sânge ale lui Hristos. De unde dar acum fiii tăi au unele ca aceste mâinii, ce le covârșesc pe ale fiarelor? Că te-au lăsat pe tine cei tari la inimă și te-au urât, răsplătind ție rele pentru bune și ură în locul iubirii tale. Oare acestea ți-au răsplătit cei lepădați mai vârtos, sau fiii, pentru a căror naștere multă durere ai suferit?

Semn mare s-a arătat pe cer

În Apocalipsa Sfântului Ioan citim: „Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele, și având în pântec, striga chinându-se și muncindu-se ca să nască“ (Apoc. 12, 1-2).

Sfinții Andrei și Metodie pe această femeie o înțeleg a fi Sfânta Biserică, cu Hristos soarele îmbrăcată, iar luna de sub picioarele ei socotesc a fi viața cea lumească, ce se schimbă după asemănarea lunii. Iar „pe capul ei cunună de douăsprezece stele“ o tâlcuiesc a fi dogmele și bunătățile Sfinților Apostoli. „Și a avut în pântec și a strigat chinându-se ca să nască“ – răspund acești dascăli că Biserica se chinuiește pentru fiecare în parte din cei ce se nasc prin apă și prin Duh, până când Se închipuiește întru dânsii Hristos, după cuvântul lui Pavel, iar cei ce cad de la Biserică, lepădați sunt, iar nu fii. Adevărat este cuvântul și vrednic de toată primirea! Plângea de demult Rebeca, pentru că avea în pântecul ei doi fii neuniți, Iacov și Isav, și făceau războaie între ei și sfărâmau pântecul maicii lor cu cumplita luptare frățească (Fac. 25, 22).

O, cât mai vârtos plânge și bolește maica noastră, Sfânta Biserică, pentru fiii săi cei neuniți, dintre care unii, prin năravul cel răzvrătit urmându-i lui Isav, urăsc și batjocoresc pe fratele lor cel

dintr-un pân-tece, iar pân-tecele maicii lor, al Sfin-tei Biserici, locașul lor cel iubit, cumplit îl rup cu hule, cu ocări și cu cuvinte bârfitoare, împletite cu meșteșug, neaducându-și aminte de porunca lui Dumnezeu: „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții” (Lev. 20, 9)!

Niște făcători de gâlceavă ca aceștia rup haina lui Hristos; scopurile cele cumplite mușcă pân-tecele maicii sale, varsă hule și ocări grele asupra Bisericii lui Hristos și seamănă pleavă din nepriceperea lor pentru venirea lui Antihrist. Și necinstesc cu multe ocări turma Dumnezeului celui viu, măcar că nu se cade a-i auzi, nici a le răspunde împotriva nebuniei lor, pentru că nici Hristos n-a dat răspuns la cuvintele cele nebune ale lui Irod; și Duhul Sfânt zice: „Nu răspunde nebunului după răutatea lui, ca să nu fii asemenea lui”.

Însă pentru norodul cel ce este obișnuit ca apa sau ca frunzele pomului a se clinti de puțin vânt, am socotit a arăta din Dumnezeieștile Scripturi, vederat întru această carte, Domnul ajutându-ne și cu cuvântul întărindu-ne.

Semnele venirii lui Antihrist

Și acestui norod dreptcredincios i se cade a-i arăta că încă n-a venit Antihrist cel adevărat, cel ce va să vie la sfârșitul lumii; și, ca să nu le soco-

tească ortodocșii ca un vis oarecare și să-și râdă ca frații de Iosif, toate cele grăite aici se întăresc cu Dumnezeiasca Scriptură. Că aceasta foarte cu luare-aminte am păzit, ca să nu fie temeiul pe păienjenişul deșartei păreri, nici pe nisipul năra-vului celui răzvrătit, ci să fie pe temeiul Dum-nezeieștilor Scripturi și pe piatra tâlcuirii Sfinți-lor Părinți toate cele scrise aici. Iar spre înălțimea tainelor lui Dumnezeu celor neajunse n-am îndrăznit nicidecum a zbura cu întrariparea minții noastre, știind că spre acest lucru singură Biseri-ca lui Dumnezeu are aripile vulturului, precum mărturisește văzătorul de taine: „Și femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur” (Apoc. 12, 14), adică dumnezeiasca înțelegere a celor două legi (precum tâlcuiesc dascălii).

Așadar aceste îndoite aripi, cu condeiul, du-pă cât a fost prin putință, s-au scris, nu cu al-tă socoteală, fără numai ca să ia bună mângâie-re cei ce doresc din citirea cea folositoare ce es-te însemnată aici, sufletele cele binecuvântate ale celor ce viețuiesc în simplitate și în nerăutate ca porumbeii.

Iar gura aceea, ce bârfește și tulbură știința acelor credincioși cu învățătura sa cea spinoasă, să se astupe. Și acestea toate să fie întru cinstea și lauda Domnului Dumnezeului Celui ce ne ceartă pe noi cu dreapta Sa judecată și sloboade tul-burări ca acestea Bisericii Sale, ca întru ele să-i lămurească pe aleșii Săi ca aurul în ulcea, și să-i